

Det forekommer mig derfor, at en Tiltrædelse af Washingtonkonventionen for Danmarks Vedkommende vanskelig kan tænkes.

En Udvidelse af det nugældende Arbejdsforbud til at omfatte 6 Uger i Stedet for 4 mener jeg ikke begrundet, ligesom jeg heller ikke vil anbefale en Udvidelse af det, saa det kom til at omfatte ogsaa andet Erhvervsarbejde. Den virkelige Beskyttelse ligger i Adgangen til Understøttelse i den Tid, der ikke arbejdes, det er denne Understøttelse, der er Garantien for, at Forbudet overholdes; det er væsentligst paa Grund af den nugældende Understøttelses Utilstrækkelighed, at Fabriklovens Forbud ikke har haft større Betydning i København. I den Udstrækning man forbyder Arbejdet, maa man give en Erstatning, der svarer til vedkommendes Arbejdsfortjeneste. Udover Forbudsperioden kunde man give Adgang til Understøttelse — maaske til en noget mindre Understøttelse — en vis Tid, ligesom man kunde udvide denne Adgang til ogsaa andre kvindelige Lønarbejdere end Fabrikarbejdersker, alt under Forudsætning af, at vedkommende afstod fra at gaa i Arbejde.

En anden Grund, hvorfor jeg er bange for generelle Arbejdsforbud for Barselkvinder, er Vanskelighederne for dem ved at faa Arbejde igen. Gang paa Gang har Arbejderskerne sagt til mig, »vi kunde maaske nok have klaret os noget længere, inden vi gik i Arbejde, men det var for at faa Pladsen, vi gik i Arbejde saa tidligt«, eller »hvis vi ikke var kommet med paa det Hold, saa var vi slet ikke kommet med det Aar«. Washingtonoverenskomsten har haft Øje for denne Vanskelighed og kræver derfor, at vedkommende skal kunne genindtræde i sin Plads, hvis hendes Forsømmelse ikke strækker sig over et fikseret Tidsrum, der skal være større end de 6 + 6 Uger; i det danske Lovforslag af 1924 var dette Tidsrum sat til 15 Uger. Men en saadan Lovbestemmelse er et tveægget Sværd, idet Arbejdsgiveren maaske derved kunde fristes til at opsiges de gravide Kvinder paa et saa tidligt Tidspunkt, at han ikke risikerede, hun kunde komme igen efter f. Eks. 15 Ugers Forløb. Logisk synes det at være, at naar Loven indfører et Arbejdsforbud for en vis Periode, da maa den ogsaa sikre den, hvem Forbudet rammer, at kunne faa Arbejde, naar Forbudet ophører. Den praktiske Vanskelighed ved at finde en virksom Form for dette sidste taler imod at udvide Forbudet, med mindre dette kunde siges at være absolut paakrævet. I langt det overvejende Antal Tilfælde kommer Kvinderne efter Fødslen tilbage til samme Arbejdsgiver; kun i 88 af de 553 Tilfælde, denne Undersøgelse omfatter, var dette ikke sket, men det betyder ikke, at de fik Arbejde den Dag, de ønskede det, nogle fik det meget senere, nogle før, og de tog det af Angst for ellers at miste det. Saa godt som alle, der havde forsømt mindre end 16 Uger, fik Arbejde hos samme Arbejdsgiver, hvilket ikke tyder paa, at Arbejdsgiverne er uvillige til at tage deres gamle Folk igen, naar de selv kan bestemme Tidspunktet. Selv om jeg ikke finder, at Bestemmelsen i det tidligere Lovforslag er fyldestgørende, og selv om jeg ikke kan tænke mig nogen Bestemmelse, der er absolut fyldestgørende, mener jeg dog et Forbud maa suppleres med en eller anden Bestemmelse, der om ikke andet saa dog kan lægge et moralsk Tryk paa Arbejdsgiveren til at tage vedkommende i Arbejde igen, som f. Eks. Arbejdsgiveren skal saa vidt muligt tage den Kvinde i Arbejde igen, der har maattet forlade Arbejdet paa Grund af Svangerskab, ligesom han ikke maa afskedige den gravide Kvinde paa Grund af dette.

Til Slut skal Hovedpunkterne trækkes op:

Den nugældende tvungne Barselhvile bør næppe udvides. I den Udstrækning den tvungne Barselhvile opretholdes, bør der utvivlsomt gives en Erstatning for den mistede Arbejdsfortjeneste, der er lige saa stor som denne; man maa her ogsaa tage det Moment med i Betragtning, hvorledes økonomiske Bekymringer rent psykisk paavirker